

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΠΕΛΕΤΙΕΣ,

Εφεσείων-Εναγόμενος,

να υπεβλήθη και να κριθεί σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος

κατά το άρθρο 4 του Συντάγματος, υποβλήθηκε στην Εφεση σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος

και σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος, υποβλήθηκε στην Εφεση σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος

ΦΑΥΚ ΑΤΑΥΑ,

βασισμένη επί του άρθρου 25(3) του Συντάγματος, υποβλήθηκε στην Εφεση σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος

να κριθεί σύμφωνα με το άρθρο 25(3) του Συντάγματος Εφεσίβλητου-Ενάγοντα.

(Πολιτικές Εφέσεις Αρ. 7454, 7455, 7457, 7458).

Πολιτική Δικονομία — Ανταπαίτηση — Αποκλεισμός ανταπαίτησως επί τω ότι τείνει να προκαλέσει καθυστέρηση της δίκης — Αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή της σχετικής Αιτήσως — Λόγος απορρίψεως της Αιτήσως — Οι Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμοί, Θ.21, Κ.10.

Εφεση — Εξουσία εκδικάσεως θέματος, που ηγέρθη, αλλά δεν απεφαινώθη πρωτόδικως — Ο Περί Δικαστηρίων Νόμος, 1960 (Ν.14/1960), άρθρο 25(3).

Ο ενάγων-εφεσίβλητος υπέβαλε αίτηση βάσει του Θ.21, Κ.10 περί αποκλεισμού και διαγραφής των ανταπαίτησων του εφεσειογράφου στην κάθε μια από τις 4 εκκρεμούσες αγωγές. Η Αίτηση υπεβλήθη 6 περίπου μήνες μετά την συμπλήρωση των δικογράφων, (ο εφεσίβλητος είχε καταχωρήσει και υπερασπίσεις στις ανταπαίτησεις) και αφού προηγουμένως οι αγωγές διήλθαν από το στάδιο της πρώτης μνείας.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απεδέχθη τις αιτήσεις και απέκλεισε και διέγραψε τις ανταπαίτησεις. Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία διαγραφής, αλλά μόνον αποκλεισμού. Το θέμα αντικατά πόσο ο ενάγων καθυστέρησε αδικαιολόγητα στην υποβολή των αιτήσεών του ηγέρθη, αλλά το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν προχώρησε σε σχετικό εύρημα κατά πόσο όντως υπήρξε καθυστέρηση.

Το Ανώτατο Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο εφεσίβλητος είχε όντως καθυστερήσει αδικαιολόγητα να υποβάλει τις αιτήσεις αποκλεισμού των ανταπαίτησων και κατά συνέπεια επέτρεψε την Εφεση.

Η Εφεση επιτρέπεται με έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Said Galip v. Umit Suleyman etc. (1963) 2 C.L.R. 129.

Εφέσεις.

Εφέσεις από τον εναγόμενο εναντίον των ενδιάμεσων αποφάσεων του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Ν.Νικολάου, Ε.Δ.) που δόθηκαν στις 7 Αυγούστου, 1987 (Αρ. Αγωγών 8500/85, 8503/85) με τις οποίες διατάχθηκε η διαγραφή και ο αποκλεισμός των ανταπαιτήσεων. 5

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον εφεσείοντα.

Αιμ. Θεοδούλου, για τον εφεσίβλητο. 10

Cur. adv. vult.

ΣΑΒΒΙΔΗΣ Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδώσει ο Δικαστής κ. Α. Κούρρης.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Οι εφέσεις αυτές στρέφονται εναντίον των ενδιάμεσων αποφάσεων του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, με τις οποίες διατάχθηκε η διαγραφή και ο αποκλεισμός (striking out and exclusion) των ανταπαιτήσεων, οι οποίες είχαν καταχωρηθεί από τον εφεσείοντα-εναγόμενο, για το λόγο ότι θα έτειναν να περιπλέξουν τα επίδικα θέματα και θα συνέβαλλαν στην καθυστέρηση της δίκης. 15 20

Τα γεγονότα δεν αμφισβητούνται και συνίστανται στο ότι ο εφεσίβλητος-ενάγων καταχώρησε τέσσερις αγωγές εναντίον του εφεσείοντα με τις οποίες ζητούσε αποζημιώσεις για ισχυριζόμενες ρήξεις συμφωνιών. 25

Στις 1/3/86 ο εφεσείων καταχώρησε υπερασπίσεις και ανταπαιτήσεις στις τέσσερις αγωγές και ο εφεσίβλητος στις 31/3/86 καταχώρησε απαντήσεις και υπερασπίσεις στις ανταπαιτήσεις. Οι αγωγές ορίστηκαν για μνεία στις 30/5/86 και αναβλήθηκαν επίσης για μνεία στις 10/9/86 και 30

μετά πάλι για μνεία στις 4/10/86. Στις 27/9/86 ο εφεσίβλητος καταχώρησε αιτήσεις στις αγωγές με τις οποίες ζητούσε διάταγμα του Δικαστηρίου όπως οι ανταπαιτήσεις στις αγωγές αποκλειστούν (to be excluded), με βάση τη Διαταγή 5 21 θεσμός 10 των Κανονισμών της Πολιτικής Δικονομίας.

Ο ευπαίδευτος πρωτόδικος Δικαστής αποφάσισε ότι οι ανταπαιτήσεις θα περιέπλεκαν τα επίδικα θέματα και θα προκαλούσαν καθυστέρηση στη διεξαγωγή της δίκης και ότι θα ήταν προτιμότερο οι ανταπαιτήσεις να εκδικαστούν με νέες αγωγές και κατέληξε στο συμπέρασμα να 10 διαγράψει και να αποκλείσει τις ανταπαιτήσεις (counter-claims are struck out and excluded). Πρέπει να σημειωθεί ότι ο πρωτόδικος Δικαστής δεν είχε εξουσία με βάση τη Διαταγή 21 θεσμός 10 να διαγράψει τις ανταπαιτήσεις. 15 Είχε, όμως, εξουσία να αποκλείσει τις ανταπαιτήσεις.

Οι προβαλλόμενοι λόγοι έφεσης από μέρους του εφεσείοντα, είναι οι εξής:

(1) Το Επαρχιακό Δικαστήριο αποτελούμενο από ένα Δικαστή, δεν είχε δικαιοδοσία να ακούσει και αποφασίσει την υπό κρίση αίτηση η οποία περιλάμβανε τον 20 αποκλεισμό της ανταπαίτησης.

(2) Το Δικαστήριο έσφαλε να αποκλείσει την ανταπαίτηση για το λόγο ότι δεν υπήρχαν λόγοι που να δικαιολογούν τον αποκλεισμό.

(3) Οι εφεσίβλητοι απέτυχαν να αποδείξουν στο Δικαστήριο ότι η ανταπαίτηση θα μπορούσε να ενοχλήσει τον εφεσίβλητο- ενάγοντα ή ότι θα καθυστερούσε την εκδίκαση της αγωγής. 25

(4) Ο εφεσίβλητος ήταν ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησης. 30

(5) Υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, η ανταπαίτηση δεν έπρεπε να αποκλεισθεί.

Κατά την ακρόαση της έφεσης ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσείοντα, ισχυρίστηκε ότι ο πρωτόδικος Δικαστής δεν αποφάσισε το σημείο κατά πόσο ο εφεσίβλητος ήταν ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησης για αποκλεισμό των ανταπαιτήσεων, παρόλο που είχε εγερθεί το σημείο τούτο κατά την ακρόαση της αίτησης. Πράγματι, παρόλο που ο πρωτόδικος Δικαστής αναφέρει στην απόφασή του ότι η αίτηση πρέπει να καταχωρηθεί χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, εντούτοις δεν έκαμε εύρημα κατά πόσο ο εφεσίβλητος ήταν ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης ή όχι.

Το Ανώτατο Δικαστήριο με βάση το άρθρο 25(3) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Νόμος 14/60) έχει εξουσία κατά την ακρόαση της έφεσης να αποφασίσει το σημείο το οποίο ο εφεσείων ήγειρε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου και το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν το έχει αποφασίσει.

Κατά την ακρόαση της έφεσης, ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσείοντα υποστήριξε όλους τους λόγους έφεσης συμπεριλαμβανομένου και του λόγου ότι ο εφεσίβλητος ήταν ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησης για αποκλεισμό των ανταπαιτήσεων. Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσίβλητου αντέκρουσε τα επιχειρήματα του δικηγόρου του εφεσείοντα και υποστήριξε ότι ο εφεσίβλητος δεν υπήρξε ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησης. Ειδικότερα, βασίστηκε στην υπόθεση *Said Galip ν. Umit Suleyman etc.* (1963) 2 CLR 129, στην οποία επίσης βασίστηκε και ο δικηγόρος του εφεσείοντα.

Στις σελίδες 137-138, το Δικαστήριο αναφέρει τα εξής:

"Undoubtedly an application for the exclusion of the counter-claim should be made promptly in accordance with the Rules and should, normally, be made before the hearing stage. But it is not mandatory that it should be made 'before reply' (cf. *Gray ν. Webb* (1882) quoted above) as was expressly provided in the English R.S.C.

before their amendment in 1929. Order 21, rule 10, of our Rules provides that the Court may at any time order that a counter-claim be excluded (English Order 21, rule 15). In this case we are satisfied that the application was made immediately after it became apparent that the trial of the action would be delayed unduly by the question raised by the appellant for the first time in the course of the hearing."

Εχουμε εξετάσει την επιχειρηματολογία και τις νομικές αυθεντίες που παρέθεσαν ενώπιόν μας οι δικηγόροι και των δύο πλευρών, καθώς και τα στοιχεία της αίτησης και καταλήξαμε να συμφωνήσουμε με τη θέση του δικηγόρου του εναγομένου- εφεσεύοντα, ότι ο εφεσίβλητος ήταν ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησής του για αποκλεισμό των ανταπαιτήσεων. Έχοντας υπόψη τα περιστατικά της υπό κρίση απόφασης, προκύπτει ότι ο εφεσίβλητος καταχώρησε την αίτηση περίπου 6 μήνες μετά που έκλεισε η δικογραφία των αγωγών και αφού προηγουμένως οι αγωγές είχαν οριστεί. (30/5/86) για μνεία ενώπιόν του Δικαστηρίου.

Από τα πιο πάνω είναι σαφές ότι ο εφεσίβλητος υπήρξε ένοχος αδικαιολόγητης καθυστέρησης στην καταχώρηση της αίτησης για αποκλεισμό των ανταπαιτήσεων διότι έγινε εμφανές ότι θα καθυστερούσε αδικαιολόγητα η δίκη από τη στιγμή που ο εφεσεύων καταχώρησε τις υπερασπίσεις και ανταπαιτήσεις στις αγωγές.

Επειδή έχουμε αποφασίσει το λόγο έφεσης που αποφασίζει την τύχη της έφεσης, δεν προτιθέμεθα να εξετάσουμε τους υπόλοιπους λόγους που προβάλλονται. Υπό τις περιστάσεις, η έφεση επιτυγχάνει και η ενδιάμεση απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ανατρέπεται με έξοδα εις βάρος του εφεσίβλητου- ενάγοντα.

Εφεση επιτρέπεται με έξοδα σε βάρος του ενάγοντα.

Διευκρινιστικά